

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/103/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8113211349
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 07. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8113211349.3

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Zlaty Simkovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobcu: I. C., nar.: XX.XX.XXXX, G. XX, D., zastúpeného JUDr. Jánom Klimekom, advokátom, Sládkovičova 9, Prešov, proti žalovaným: 1. G. D. M., I. XX, D., 2. W.. E. C., nar. XX.XX.XXXX, I. XX, G. a 3. I. G., nar. XX.XX.XXXX, C. D., D., žalovaní v 2. a 3. rade zastúpený D. E. & G., D., O. XX, T., o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 13C/102/2013-151 zo dňa 21.11.2017 takto

rozhodol:

Zrušuje rozsudok súdu 1. inštancie a vec vracia na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol. Vyslovil, že žalovaní v 2. a 3. rade majú voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o ktorých výške rozhodne súd po právoplatnosti tohto rozsudku samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Posledným výrokom vyslovil, že vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade náhradu trov konania stranám nepriznáva.

2. Právne odôvodnil, svoje rozhodnutie ust. § 356, § 131, § 132 ods. 1, § 216 ods. 1, § 137, § 228 ods. 1, § 78 ods. 1 a § 470 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP) aj ust. § 80 písm. c) Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016 (ďalej OSP) ust. § 26 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. a § 40 zákona č. 71/1967 Zb.

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že v danom prípade sa žalobca domáhal určenia, že opakovaná členská schôdza pozemkového spoločenstva (žalovaného v 1. rade), konaná dňa 12.12.2012, nebola uznášaniaschopná a uznesenie na nej prijaté je vo všetkých bodoch neplatné vo veci návrhu na zápis zmeny zapísaných údajov do registra pozemkových spoločenstiev. Zápis zmien v registri pozemkových spoločenstiev má len evidenčnú povahu, a teda, že skutočnosti eventuálne vyplývajúce z tam predkladaných listín, ak sú platné, už nastali a týkajú sa všetkých v nich uvedených či dotknutých osôb. Z uznesenia pritom vyplýva, že sa týka okrem strán sporu, aj viacerých ďalších v ňom uvedených fyzických osôb - označených za členov výboru, dozornej rady, komisií, a cez prerokované body vlastne všetkých členov pozemkového spoločenstva.

4. V danom prípade sa otázka uznášaniaschopnosti členskej schôdze a neplatnosti jej uznesenia, tak ako je uvedené vyššie, dotýka aj ďalších osôb (subjektov týchto právnych vzťahov), ktoré nie sú stranou v tomto konaní. Pri posudzovaní právnych úkonov, tak ako bolo uvedené vyššie, však musia byť účastníkom takého konania všetky subjekty týchto právnych vzťahov, a preto pokiaľ nevystupujú na strane žalobcu, mali by vystupovať na strane druhej. V tomto prípade však tomu tak nebolo, na konaní sa, či už ako žalobcovia alebo ako žalovaní nezúčastňujú všetky osoby dotknuté napadnutým uznesením a všetci členovia pozemkového spoločenstva, a aj preto by bolo potrebné žalobu s poukazom na ust. § 78 ods. 2 CSP zamietnuť (rozsudok by totiž v zmysle subjektívnej záväznosti podľa ust. § 228 ods.

1 CSP nebol záväzný pre všetkých, tak ako je to napr. pri rozhodnutí podľa §131 ods. 5 Obchodného zákonníka).

5. Vo vzťahu k neprípustnosti tejto žaloby, aj keby bola podaná s účasťou všetkých dotknutých osôb (či už na strane žalobcov alebo žalovaných), súd prvej inštancie mal za to, že nastolené otázky má s poukazom na ust. § 26 ods. 2 zák. č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach prejednávať obvodný lesný úrad, ktorých ich v zmysle ust. § 40 zák. č. 71/1967 Zb. môže posudzovať ako otázky predbežné, a preto ani z tohto pohľadu právny záujem na požadovanom určení súdom by nemohol byť naliehavý. Už len na margo toho, v súvislosti so žalobcom deklarovanou potrebou súdneho rozhodnutia poukazom na rozhodnutie Obvodného lesného úradu v G. o prerušení konania zo dňa 22.03.2013, súd prvej inštancie poukázal na to, že podľa tohto rozhodnutia (č.l. 34) bolo konanie tohto úradu prerušené do vydania právoplatného a vykonateľného rozhodnutia o zápise zmien do registra PS príslušného správneho orgánu vo veciach podaných návrhov na zápis zmeny do registra PS zo dňa 26.11.2012 a 01.02.2013, a nie do rozhodnutia tohto súdu. I podľa odôvodnenia toto rozhodnutie v súvislosti s konaním na súde poukazovalo len na súdne konanie vo veci neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia konaného dňa 14.11.2012, pričom v tomto konaní sa žaloba týka opakovanej členskej schôdze zo dňa 12.12.2012.

6. Súd prvej inštancie zároveň zamietol žalobu aj z dôvodu, že ide o určenie právnej skutočnosti (t.j. skutočnosti, s ktorou zákon spája právne následky - najmä absenciu rozhodnutím členskej schôdze deklarovaných práv a povinností) podľa § 137 písm. d) CSP. Možnosť žalobou požadovať takéto určenie v civilnom sporovom konaní (tak ako je to napr. pri možnosti domáhať sa určenia neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia spol. s r.o. podľa § 131 Obchodného zákonníka) však nevyplýva zo žiadneho (osobitného) predpisu, táto žaloba je teda v zmysle ust. § 137 písm. d) CSP a contratio neprípustná, a preto ju súd zamietol. Ustanovenie § 137 písm. d) CSP je z gramatického hľadiska úplne jednoznačné, a v spojení s § 3 CSP absolútne vylučuje požadované rozhodnutie súdu (bez možnosti jeho uváženia). Je pochopiteľne neprípustné, aby súdy bez zákonom uznaného dôvodu a zvláštnej potreby samostatne osobitne posudzovali v podstate akékoľvek právne skutočnosti súvisiace hoci aj so správnym konaním, ktoré má a môže riešiť správny orgán sám (v danom prípade viď najmä ust. § 26 ods. 2 zák. č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločnostiach). Pri opačnom výklade by sme totiž dospeli k absurdnému záveru, že prakticky všetky správne orgány by pri výkone svojej pôsobnosti nemuseli rozhodovať, a mohli a mali by čakať na (prioritné) „záväznú“ posúdenie pre nich významných (právných) skutočností súdom, a následne vo svojich „rozhodnutiach“ sa už len naňho odvolať.

7. Nad rámec uvedeného samostatného prioritného dôvodu zamietnutia žaloby, pre ktorý sú už ďalšie dôvody nepodstatné, už len pre úplnosť, aj pre vylúčenie eventuálnych úvah o prípustnosti podanej žaloby podľa zrušeného OSP (účinného v čase jej podania - aj keď v prípade zmeny procesných predpisov, ktoré súd musí aplikovať aj na už začaté súdne konania, ide celkom nepochybne o prípustnú len tzv. nepravú retroaktivitu) súd prvej inštancie sekundárne doplnil, že ak by aj žalobu v rozpore s ust. § 470 ods. 1 CSP posudzoval podľa doterajších predpisov, keď podľa § 80 písm. c) O.s.p. návrhom na začatie konania bolo možné uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, len ak bol na tom naliehavý právny záujem, ani ten v tomto prípade nebol daný.

8. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie tak, že žalovaní v 2. a 3. rade boli v konaní úspešní v plnom rozsahu, a preto im súd voči žalobcovi v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %, o výške ktorých rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník. Aj žalovaný v 1. rade bol z procesného hľadiska v konaní úspešný v celom rozsahu, a preto bol súd v zmysle ust. § 262 ods. 1 CSP aj bez návrhu (s prihliadnutím na obsah súdneho spisu) v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí povinný priznať mu podľa § 255 ods. 1 CSP plnú náhradu trov konania, o ktorej výške by následne v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodol po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré by vydal súdny úradník). Keďže však tomuto žalovanému v doterajšom konaní podľa obsahu súdneho spisu doposiaľ žiadne konkrétne preukázané, odôvodnené a účelne vynaložené výdavky v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva (trovy konania) nevznikli, a neúspešný žalobca na náhradu trov konania nemá právo, vo vzťahu medzi žalobcom a žalovaným v 1. rade súd náhradu trov konania stranám nepriznal.

9. Proti tomuto rozsudku včas podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil a žalobe žalobcu v celom rozsahu vyhovel a žalovaných v 2. a 3. rade zaviazal zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v pomere 100 %. Pre prípad, že by odvolací súd doteraz zistený

skutkový stav nepovažoval za dostatočný pre konečné rozhodnutie, eventuálne navrhol, aby napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie vo veci ďalej konať a rozhodnúť. Právne odôvodnil svoje odvolanie ust. § 355 ods. 1 CSP a odvolacie dôvody majú vyplývať z ust. § 365 ods. 1, písm. d), f), g), h) CSP. Rozhodnutie považuje žalobca za nesprávne a v rozpore s dôkazmi predloženými stranami a vychádza z nesprávneho právneho posúdenia uplatneného nároku. Súd sa vôbec nezaoberal meritom žaloby. V bode 23 odôvodnenia považuje žalobu za neprípustnú, lebo podať takúto určovaciu žalobu je neprípustné s odvolaním na ust. § 137 písm. d) CSP. Tento právny názor a aplikácia citovaného ustanovenia je podľa názoru žalobcu nesprávna. Podrobnejšie názor neexistencie naliehavého právneho záujmu rozvádza súd v bodoch 26 a 27. V prvom rade sa skutok, ktorý je predmetom žaloby, ako aj žaloba, stali pred 01.07.2016, preto posudzovanie danosti naliehavého právneho záujmu je potrebné posúdiť podľa § 80 písm. c) OSP účinného do 31.06.2016. V zmysle toho ust. bola žaloba podaná dôvodne. Aj podľa ust. § 137 písm. c) CSP, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, že tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem. Naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z právneho predpisu. Naliehavý právny záujem bol dostatočne zdôvodnený listinami pripojenými k žalobe. Okrem toho pre predmet žaloby v tomto prípade je potrebné aplikovať právnu úpravu o pozemkových spoločenstvách, a to zákon č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách účinný do 01.05.2013 a následne zákon č. 97/2013 Z.z. Ustanovenie § 19 ods. 4 zákona č. 181/1995 Z.z. takúto možnosť pripúšťa, rovnako ust. §. 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 umožňuje prehlasovaným členom obrátiť sa na súd. Ani predchádzajúci sudca konajúci vo veci nepovažoval žalobu za neprípustnú a vo veci konal, pričom návrh žalovaných v 2. a 3. rade o vydanie predbežného opatrenia zamietol. Odvolací súd o odvolaní rozhodol tak, že uznesenie potvrdil a nespochybnil prípustnosť žaloby a uložil súdu prvej inštancie vo veci konať. Aj v ďalšom konaní už teraz konajúci sudca aj napriek vyslovenému právnomu názoru vo veci konal tak, že vydal rozhodnutie o prerušení konania, ktoré bolo odvolacím súdom zrušené a prikázané ďalej vo veci konať. Z hľadiska predvídateľnosti súdneho rozhodnutia nemožno obísť to, že súd v identickej veci, čo do strán sporu a predmetu žaloby vedenej pod sp.zn. 21Cb322/2012 už právoplatne rozhodol a žalobe žalobcu vyhovel. Taktiež vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 8C35/2017 členovia spoločenstva C.. D. G. a E. C. žalujú G. spoločenstvo M. o neplatnosť rozhodnutia valného zhromaždenia. Súd vo veci koná, vydal neodkladné opatrenie, ktoré bolo žalovaným napadnuté odvolaním, o ktorom rozhodol odvolací súd tak, že uznesenie zmenil a návrh na neodkladné opatrenie zamietol. Ani v tomto rozhodnutí tak sudca súdu prvej inštancie, ani súdu druhej inštancie nemali pochybnosti o prípustnosti žaloby o určení neplatnosti valného zhromaždenia. Odvolaciemu súdu je toto rozhodnutie známe, ale pre žalovaných v 2. a 3. rade pripojil žalobca kópiu uznesenia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 4Co14/2018, zo dňa 15.02.2018. Vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 4C/7/2017 vystupuje ako žalobca v prvom rade W.. E. C. a I. C. ako žalobca v 6. rade, kde je žalované G. spoločenstvo M. o neplatnosť rozhodnutia valného zhromaždenia. Kópiu žaloby zo dňa 21.02.2017 v prílohe žalobca predložil. Rovnaké žaloby len s inými žalobcami sa vedú pod sp.zn. 20C/10/2017 a 7C/11/2017 na Okresnom súde Prešov. V bode 28 odôvodnenia súd prvej inštancie, ako ďalší z dôvodov pre zamietnutie žaloby uviedol neúplný okruh účastníkov. Tento právny záver je nesprávny. Žalobca poukázal na konanie pred Okresným súdom uvedené vyššie v bode 3 odvolania, kde všade ako žalovaný vystupuje G. spoločenstvo zastúpené výborom a z jeho poverenia predseda spoločenstva. Vo veci vedenej na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 32C/4/2017, kde vystupuje ako žalobca G. spoločenstvo M., kde súd prvej inštancie zamietol návrh žalobcu na vydanie neodkladného opatrenia z nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu. Uznesenie zo dňa 02.08.2017 bolo napadnuté odvolaním a odvolací súd uznesením zo dňa 28.09.2017 sp.zn. 2Co/109/2017 rozhodol tak, že zmenil uznesenie súdu prvej inštancie a neodkladné opatrenie nariadil. V dôvodoch rozhodnutia pod číslom 10, 11 a 12 jednoznačne konštatoval, že pred súdom koná výbor a z jeho poverenia predseda spoločenstva a tak označený žalobca G. M. je správne a preto sa s týmito závermi žalobca stotožňuje a na ne sa odvoláva. Aj keď odvolací súd toto rozhodnutie má k dispozícii, pre ostatných v prílohe pripojil uznesenie zo dňa 28.09.2017. Zároveň žalobca nesúhlasí ani so závermi súdu uvedenými v bode 30 odôvodnenia rozsudku, že otázku platnosti uznesenia valného zhromaždenia mal podľa § 26 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. posúdiť správny orgán v zmysle § 40 zákona č. 71/1967 Zb. ako predbežnú otázku. Valné zhromaždenia ako aj žaloby boli podané ešte za účinnosti zákona č. 181/1995 Z.z. Podľa ust. § 30 na konanie o zápise a zmenách v pozemkovom spoločenstve sa koná podľa Zákona o správnom poriadku. Žalobca po tom, čo bol podaný návrh žalovanými v 2. a 3. rade na vykonanie zmeny na Obvodný lesný úrad G. namietal neplatnosť uznesenia, ktoré teraz napáda a bol poučený, že má podať žalobu na súd o neplatnosť uznesenia valného zhromaždenia, čo aj urobil. Takto postupoval správny orgán podľa § 40 ods. 1 zákona č. 71/1967 Zb.. Tento si nemohol urobiť úsudok o otázke, o ktorej rozhodne súd. Ináč z jazykového výkladu ust.

§ 40 ods. 1 vyplýva, že si správny orgán môže urobiť úsudok o predbežnej otázke. To neznamená, že musí, ale má možnosť zvoliť aj iný postup a to podľa § 29 ods. 1, t.j. prerušiť konanie preto, že sa začalo konanie o predbežnej otázke. Vzhľadom na názor súdu pri ústnom odôvodnení rozsudku po jeho vyhlásení dňa 21.11.2017 G. spoločenstvo M. na základe rozhodnutia výboru zo dňa 22.11.2017 poverilo predsedu spoločenstva na späťvzatie návrhu na vykonanie zmien v registri spoločenstva podaných žalovanými v 2. a 3. rade vzhľadom na údaje, ktoré sú aktuálne zapísané v registri. M. úrad - G. a lesný odbor prípisom zo dňa 11.12.2017 odpovedal, že pre konanie vedené na súde nemôže konať lebo je prerušené. V prílohe predkladá žalobca kópiu výpisu údajov z registra pozemkových spoločenstiev zo dňa 08.03.2017, zápisnicu zo zasadnutia výboru spoločenstva zo dňa 22.11.2017 a podanie na OÚ - G. a lesný odbor G. zo dňa 22.11.2017 a odpoveď OÚ zo dňa 11.12.2017. Z neho jasne vyplýva, že vo veci nemôže konať, lebo beží konanie o predbežnej otázke na súde, a preto je konanie prerušené. Takýmto postupom súdu je bránené žalobcovi k prístupu k jeho právam a k spravodlivosti. Nemôže byť naplnené právo vyplývajúce z ust. § 4 Občianskeho zákonníka čl. 1 CSP a práv vyplývajúcich z členstva žalobcu v pozemkovom spoločenstve. Žalobca verí, že rozhodnutie súdu je založené iba na jeho právnom výklade ustanovení zákonov, ktorých výklad považuje za nesprávny a nie na tom, že v tejto veci podal ústavnú sťažnosť na prietahy v konaní. K tomu pripojil podanie zo dňa 03.08.2017 na Ústavný súd II. UE 648/2017. Napriek tomu, že konajúcemu sudcovi je známe, že v tejto veci je podaná ústavná sťažnosť na prietahy v konaní, tak od vyhlásenia rozsudku uplynulo 145 dní, hoci ust. § 223 ods. 2 CSP ukladá lehotu do 30 dní doručiť rozsudok na jeho vyhlásenie.

10. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrili žalovaní v 2. a 3. rade prostredníctvom svojho právneho zástupcu. Z obsahu odvolania však vyplýva ako keby toto vyjadrenie podával iba sám žalovaný v 2. rade. Zo spisu však nevyplýva, žeby zaniklo plnomocenstvo právneho zástupcu žalovaného v 3. rade vo vzťahu k jeho osobe. Tvrdil, že v konaní pred súdom prvej inštancie uviedol všetky skutočnosti rozhodné pre posúdenie meritórnej stránky veci, a preto žalovaný v 2. rade zotrváva na svojich tvrdeniach a zároveň žalovaný v 2. rade v celom rozsahu sa stotožňuje s rozsudkom súdu prvej inštancie. Súd v rozsudku vyslovil právny názor, že žaloba tak ako bola doručená žalobcom, nespĺňa procesné podmienky v zmysle ust. zákona č. 160/2015 Z.z. (CSP). K poukazovaniu žalobcu na aplikáciu ust. Občianskeho súdneho poriadku účinného do 30.06.2016, pre posúdenie naliehavosti právneho záujmu, žalovaný v 2. rade odkázal na prechodné ustanovenia CSP, kde v ust. § 470 je uvedené, že ak nie je uvedené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. V uvedenom prípade je preto aplikácia CSP na mieste. Žalovaný v 2. rade zároveň poukazuje najmä na právny názor súdu prvej inštancie o nedostatku splnenia podmienky vecnej legitímácie. Podľa zákona č. 181/1995 Z.z. o pozemkových spoločenstvách, podľa ktorého bolo G. spoločenstvo M. založené, ako aj podľa súčasnosti platného zákona o pozemkových spoločenstvách č. 97/2013 Z.z. pozemkové spoločenstvo iba spravuje a obhospodaruje spoločnú nehnuteľnosť, ktorá je však naďalej vo vlastníctve (spoluvlastníctve) jednotlivých jeho členov. Okruh žalovaných tak ako ich žalobca označil v žalobe, nie je ani nemôže byť dostatočný. Sám žalobca odkazuje na opodstatnenosť podanej žaloby v zmysle ust. § 19 ods. 4 zákona o pozemkových spoločenstvách, z ktorého vyplýva, že prehlasovaní členovia spoločenstva v otázkach na ktoré sa vyžaduje súhlas 2/3 väčšiny všetkých členov, môžu dať návrh na súd, aby vo veci rozhodol. S odkazom pod čiarou na ust. §139 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý sa vzťahuje na podielových spoluvlastníkov. Z uvedeného vyplýva, že takto podaná žaloba musí mať náležitosti, ako keby sa týkala podielových spoluvlastníkov, ktorí na účely CSP tvoria nútené spoločenstvo podľa ust. § 78 ods. 1 CSP. Žalovaný v 2. rade preto konštatuje, že v konaní pred súdom keďže ide o nútené procesné spoločenstvo musí byť na strane žalovaných určený okruh účastníkov pozostávajúcich zo všetkých členov pozemkového spoločenstva, preto nie sú splnené procesné podmienky na konanie vo veci. Zároveň uviedol, že v ostatných bodoch v odvolaní žalobca neuviedol také skutočnosti, ktoré by viedli k zrušeniu rozsudku, nakoľko vo svojom odvolaní iba konštatuje svoj nesúhlas a odlišný právny názor od názoru súdu prezentovaného v odôvodnení rozsudku. To považuje žalovaný v 2. rade za nedostatočné. Preto navrhol, aby odvolací súd rozsudok potvrdil a zaviazal žalobcu na náhradu trov odvolacieho konania žalovaného v 2. rade.

11. Vyjadrenie bolo zaslané na vyjadrenie žalobcovi prostredníctvom jeho právneho zástupcu. Ďalšie vyjadrenie do spisu zaslané nebolo.

12. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie spolu v konaní, ktoré mu predchádzalo z nich zo zásad uvedených v ust. § 379 a nasledujúcich CSP bez

nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ust. §385 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu je dôvodné.

13. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať. Odvolací súd v odvolacom konaní tak posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích námietok v kontexte s namietaným porušením práva na spravodlivý proces, inou vadou, nevykonaním navrhnutých dôkazov, nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávnym právnym posúdením veci, teda to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (pozri napr. Ústavný súd SR, sp.zn.: II.ÚS 78/05). O porušení práva na spravodlivý proces možno hovoriť iba v prípade, ak nesprávny procesný postup súdu, znemožňujúci realizáciu práv strany sporu, dosiahne takú intenzitu, ktorá odôvodňuje záver o tom, že celé konanie sa nejaví ako spravodlivé. Porušenie práva na spravodlivý proces je potrebné vykladať eurokonformne s judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorá predpokladá, že v tomto prípade ide o porušenie procesných práv a nie hmotnoprávných nárokov strán. Obsah práva na spravodlivý proces je pomerne široký, no medzi jeho zložky možno zaradiť najmä právo na prístup k zákonom zriadenému, nezávislému a nestrannému súdu, právo na prejednanie sporu v primeranej lehote právo na riadne poučenie o procesných právach a povinnostiach, právo byť vypočutý, právo navrhovať dôkazy a vyjadrovať sa k nim, kontradiktórnosť konania, rovnosť zbraní, zákaz prekvapivých rozhodnutí, zákaz ľubovôle, právo na vyporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami, právo na riadne a preskúmateľné odôvodnenie rozhodnutia a podobne.

14. Súd prvej inštancie konštatoval, že súvislosti s posúdením podmienok konania sa v inom konaní vedenom na Okresnom súde Prešov rieši otázka neplatnosti založenia žalovaného v 1. rade vo veci sp.zn. 29C/191/2010. Ďalej konštatoval, že táto otázka by mohla mať význam pre posúdenie podmienok aj tohto konania a v tejto súvislosti aj brániť o žalobe meritórne rozhodnúť. Keďže je však tento subjekt aktuálne v registri pozemkových spoločení zapísaný, vystupuje na strane žalovaného, všetky osoby zastupujúce strany na pojednávaní súhlasili s tým, aby súd konal a voči splneniu procesných podmienok ani na základe osobitnej výzvy súdu nenamietali po zohľadnení všetkých skutočností s poukazom na to, že odvolanie môže podať len strana v neprospech ktorej bolo rozhodnuté. To, že súd žalobu voči žalovanému v 1. rade procesne zamietal, komplexné posúdenie tejto otázky v tomto konaní napokon ani nebolo nevyhnutné a súd sa ňou preto osobitne ani ďalej nezaoberal. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na uznesenie sp.zn. 24Co/2/2017 zo dňa 27.04.2017, ktorým odvolací súd zrušil uznesenie Okresného súdu Prešov zo dňa 07.11.2016 č.k. 13Co/102/2013-114 v tomto konaní. Z bodu 14 uvedeného uznesenia vyplýva, že za danej procesnej situácie, ak predmetné konanie o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze prebieha viac ako 4 roky, je prerušenie tohto konania podľa § 164 CSP do právoplatného skončenia konania o určenie neplatnosti zmluvy o založení pozemkového spolčenstva vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29C/191/2010, spomedzi iných možných opatrení (vyriešenie tzv. predbežnej otázky) najzdĺhavejším opatrením v postupe súdu pri vedení konania, pretože ochrana práv strán tohto súdneho konania by sa mohla reálne naplňať až po právoplatnom skončení tohto konania. Navyac výsledky konania vedeného na súde nie sú jedinou možnosťou, ako dospieť k záveru o určenie neplatnosti uznesenia členskej schôdze.

Podporne k záverom odvolacieho súdu ako ich vyslovil v uznesení zo dňa 27.04.2017 odvolací súd nesúhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že so súhlasom strán možno jednoznačne vyvodit', že možno so žalovaným konať a že zamietnutím žaloby je táto otázka vyriešená. Podľa názoru odvolacieho súdu, ide ale o zhodný názor so súdom prvej inštancie ako ho vyslovil v uznesení o prerušení konania v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov pod sp.zn. 29C/191/2010 sa rieši otázka, ktorá môže mať význam aj pre rozhodnutie súdu v tejto veci. Rozhodnutie o neplatnosti založenia žalovaného v 1. rade a nulnosti uznesení jeho orgánov nepochybne súvisí s registráciou a s tým spojenou právnou subjektivitou žalovaného v 1. rade ako aj určením osôb oprávnených konať v jeho mene. Okrem toho tieto otázky, okrem procesných podmienok a možného odpadnutia predmetu sporu v danej veci majú nepochybne význam aj z hľadiska posudzovania žalobcom tvrdých dôvodov neplatnosti neskoršieho

uznesenia členskej schôdze, ktoré sú predmetom daného konania. Pokiaľ teda odvolací súd zruší uznesenie o prerušení konania z dôvodov, že toto konanie o neplatnosť uznesenia členskej schôdze prebieha viac ako 4 roky, ak ide o otázku hospodárnosti, to ešte neznamená, že súd prvej inštancie sa touto otázkou nemá zaoberať ako otázkou predbežnou. Toto naznačil i odvolací súd vo svojom uznesení zo dňa 27.04.2017 v bode 14. S týmto názorom súhlasí i odvolací súd. Výsledok o určení neplatnosti uznesenia členskej schôdze v konaní, ktoré je preskúmané odvolacím súdom by bol diametrálne odlišný od rozhodnutia tak ako bolo vydané. Mýli sa súd prvej inštancie pokiaľ vo svojom rozhodnutí uviedol, že komplexné posúdenie tejto otázky napokon ani nebolo nevyhnutné a preto sa ňou osobitne nezaoberal. Podľa názoru odvolacieho súdu je potrebné sa v prvom rade zaoberať otázkou, či zmluva o založení pozemkového spoločenstva, ktorým je žalovaný v 1. rade, je platná alebo neplatná. Iba tak je možné určiť či opakovaná členská schôdza žalovaného v 1. rade konaná dňa 12.12.2012 bola alebo nebola uznášaniaschopná a uznesenie na nej prijaté je vo všetkých bodoch platné alebo neplatné.

15. Súd prvej inštancie aplikujúc ust. § 137 písm. d) CSP zároveň vyvodil, že žaloba o určenie, že opakovaná členská schôdza žalovaného v 1. rade konaná dňa 12.12.2012 nebola uznášaniaschopná a uznesenie na nej prijaté je vo všetkých bodoch neplatné, nevyplýva zo žiadneho osobitného predpisu, preto je a contrario neprípustná. Ani s týmto názorom súdu prvej inštancie odvolací súd nesúhlasí. V tejto súvislosti poukazuje na zákon č. 181/1995 Z.z., ktorý bol účinný v čase konania opakovanej členskej schôdze na jeho ust. § 19 ods. 4, z ktorého vyplýva, že prehlasovaní členovia spoločenstva v otázkach, na ktoré sa vyžaduje súhlas 2/3 väčšiny všetkých hlasov môžu dať návrh na súd, aby vo veci rozhodol. Zákon č. 181/1995 Z.z. iste takýmto osobitným zákonom je. Otázkou či však boli alebo neboli splnené podmienky na podanie žaloby sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal. Zrejme z dôvodu tak ako to tvrdí žalobca vo svojom odvolaní, že sa súd prvej inštancie vôbec nezaoberal meritom žaloby.

16. Súd prvej inštancie zároveň tvrdí, že je pochopiteľne neprípustné, aby súdy bez zákonom uznaného dôvodu a zvláštnej potreby samostatne osobitne posudzovali v podstate akékoľvek právne skutočnosti súvisiace hoci aj so správnym konaním, ktoré má a môže riešiť správny orgán sám. V danom prípade najmä ust. § 26 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. o pozemkových spoločenstvách. Ide o zákon, ktorý nadobudol účinnosť od 01.05.2013. Súd prvej inštancie konštatuje, že v opačnom výklade by sme dospeli k absurdnému záveru, že prakticky všetky správne orgány by pri výkone svojej pôsobnosti nemohli rozhodovať a mohli a mali by čakať na prioritné „záväznú“ posúdenie pre nich významných (právných) skutočností súdu a následne vo svojich rozhodnutiach sa len naňho odvolať. Ani s týmto právnym názorom odvolací súd nesúhlasí. Pokiaľ mal súd prvej inštancie za to, že vo veci nemá právomoc rozhodovať, a že ide o otázku, ktorú má vyriešiť príslušný správny orgán v správnom konaní, neprichádza do úvahy zamietnutie žaloby, ale postup podľa ust. § 10 CSP. V tejto súvislosti však odvolací súd znovu poukazuje na svoj predchádzajúci právny názor čo sa týka ust. § 4 CSP, teda, že iné spory a veci prejednávajú a rozhodujú súdy len ak to ustanovuje zákon. Otázka či takýto zákon existuje a či je možné ho v danej veci aplikovať a či je daná právomoc súdu mala byť riadne vyriešená súdom prvej inštancie. Uvedená otázka priamo súvisí s otázkou naliehavého právneho záujmu na rozhodnutie vo veci pričom žaloba o určenie neplatnosti rozhodnutia zhromaždenia podľa § 15 ods. 2 zákona č. 97/2013 Z.z. alebo žaloba podľa ust. § 19 ods. 4 zákona č. 181/1995 Z.z. je špecifickým prípadom určovacej žaloby, kedy nie je potrebné preukazovať naliehavý právny záujem nakoľko možnosť podania takejto žaloby vyplýva priamo zo zákona.

17. K ďalšej odvolacej námietke žalobcu, že v konaní vystupovali všetky dotknuté osoby na rozdiel od názoru súdu prvej inštancie, že ako žalobcovia alebo žalovaní mali byť, všetci členovia pozemkového spoločenstva a preto žalobu s poukazom na ust. § 78 ods. 2 CSP zamietol, lebo rozsudok v zmysle subjektívnej záväznosti podľa ust. § 228 ods. 1 CSP by nebol záväzný pre všetkých keď súd prvej inštancie poukázal na ust. § 131 ods. 5 Obchodného zákonníka a žalovaný v 2. rade v odvolaní na ust. § 139 Občianskeho zákonníka odvolací súd uvádza, že podľa jeho názoru, stranami sporu v danej veci o neplatnosti rozhodnutia zhromaždenia tak v zmysle zákona č. 181/1995 Z.z. alebo zákona č. 97/2013 Z.z. majú byť len prehlasovaní členovia a samotné pozemkové spoločenstvo, ktoré je pasívne vecne legitimované. Samozrejme iba v prípade pokiaľ bolo platne založené. Čo sa týka označenia žalovaných v 2. a 3. rade, teda E. C. a I. G. k tomu odvolací súd nad rámec odvolacích námietok i konštatovania súdu prvej inštancie uvádza, že zo späťvzatia návrhu na zápis zmeny údajov do registra pozemkových spoločenstiev G. spoločenstva M. podaného dňa 11.03.2013 - odpoveď (čl. 175 spisu) vyplýva, že M. úrad G. G. aj lesný odbor C. XX, XXX XX G., v oznámení adresovanom pozemkovému spoločenstvu M., I. XX, XXX XX D. uvádza, že návrh na zmeny do registra pozemkových

spoločenstiev podali dňa 11.03.2013 žalovaní v 2. a 3. rade nakoľko uznesenia zo zhromaždenia bolo na Okresnom súde napadnuté žalobou o neplatnosť (konanie vedené pod sp.zn. 13C/102/2013) považuje OU PO, PLO uvedenú skutočnosť za predbežnú otázku o ktorej si nemôže urobiť úsudok sám, ale bude viazaný právnym názorom súdu. Preto rozhodnutím M. lesného úradu v G. odboru lesného hospodárstva a poľovníctva č. XXXX/XXX-X/Fi z 22.03.2013 bolo konanie vo veci zmeny údajov v registri pozemkových spoločností prerušené. Žiadosť predmetom ktorej je späťvzatie návrhu podali I. M. a I. C. za pozemkové spoločenstvo M.. Z vyššie uvedených skutočností vyplýva jednoznačný záver, že žiadosť žiadateľov o späťvzatie podania smeruje voči podaniu, návrhu na zápis zmeny údajov v registri pozemkových spoločností z 11.03.2013, ktoré žiadatelia nepodali, preto ho ani nemôžu vziať späť (podal ju W. E. C. a I. G., pozn. odvolacieho súdu). Z uvedeného vyplýva, že nezodpovedá skutočnosti ani tvrdenie súdu prvej inštancie, že konanie o prerušení konania sa týka iba zápisu zmien do registra pozemkových spoločností vo veciach podaných návrhov na zápis zmeny do registra zo dňa 26.11.2012 a 01.02.2013.

18. Z vyššie uvedeného vyplýva, že súd prvej inštancie sa s otázkami nastolenými žalobcom v žalobe a v priebehu konania v potrebnom rozsahu nevysporiadal. Odvolací súd zistil okolnosti, ktoré spochybňujú správnosť rozhodnutia súdu prvej inštancie.

19. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 odsek 1 Ústavy SR a práva podľa článku 6 odsek 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky skutkovo a právne relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany t.j. s uplatnením nárokov a ochranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd pritom nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (pozri III. ÚS 209/04, III. ÚS95/06, III. ÚS 260/06).

20. Aj Európsky súd pre ľudské práva formuloval viaceré zásady odôvodnenia rozsudkov, z ktorých vyplýva, že súdne rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sú založené, rozsah tejto povinnosti sa však môže meniť s ohľadom na povahu rozhodnutí a musí byť posudzovaný podľa okolností každého prípadu (H. c. Belgicko z 30. novembra 1987, Ruiz Torija a Hiro Blani c. Španielsko). Odôvodnenie pritom musí vyhovovať najmä základnej požiadavke preskúmateľnosti, ktorá má svoje opodstatnenie nielen z hľadiska možného použitia opravného prostriedku, ale ako bolo uvedené súvisí aj s postupom súdu z hľadiska práva na spravodlivé súdne konanie. (Pozri uznesenie Najvyššieho súdu zo dňa 26. marca 2014 sp.zn.: 4Cdo/175/2013).

21. Za tohto stavu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 389 ods. 1 písm. b), c) CSP zrušil a podľa § 391 CSP vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

22. Úlohou prvoinštančného súdu v ďalšom bude opätovne vec prejednať a rozhodnúť s tým, že sa vysporiada s odvolacími námietkami žalobcu a zohľadní skutočnosti uvádzané odvolacím súdom. Nové rozhodnutie je potrebné riadne a náležite odôvodniť v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP tak, aby bolo presvedčivé.

23. Súd prvej inštancie rozhodne v novom rozhodnutí i o trovách tohto odvolacieho konania podľa § 396 ods. 3 CSP.

24. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).
Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.
Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).
V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).